

הפסוק בפרק החודש - "כֹּה אָמַר ה' בְּרֵאשִׁית בְּחֹדֶשׁ הָאָרֶץ"
וְאָמַר: בְּיָמָיו יִשְׁמְעוּ אֶת ה' וְהוֹלֵךְ לִתְאוֹר

חֹסֶד וְחֶסֶד - הַפְּסוּק בְּחֹדֶשׁ הָאָרֶץ

הקשר לפרשת החודש:

בהפטרה כתוב: "כה אמר ה' בראשון באחד לחדש תקח פר
 בן בקר תמים וחטאת את המקדש", וממשיך והולך לתאר
 את פרטי דיני קרבן פסח שהם מענייני דיומא.

חֹסֶד וְחֶסֶד בְּחֹדֶשׁ הָאָרֶץ

והענין כי מעלת החכם על עם הארץ היא
 מעלה רוחנית לא גופנית נראית לחוש,
 ואהבתו בתחלה אינה אלא מצד הדמיון לבד
 כי אין להם שתוף מצד השכל, ובראותו כי
 אין לו יחס עמו אבל הוא מנגד אליו ימאסנו
 כדרך המתנגדים כולם, ולזו הסבה צוה השי"ת
 (יחזקאל מו) ובבא עם הארץ וגו' לא יצא דרך
 השער וגו', כי הקפיד השי"ת שלא יראה השער
 ב' פעמים פן ישוה בעיניו לשער ביתו וקירות
 הבית לקירותיו, ולזה הזכיר הפסוק בראשו
 כי ביאתו לא היתה אלא מזמן לזמן. וכל זה
 מפני כי אהבת עם הארץ היתה מצד הדמיון
 לבד ולזה תגדל מתחלה ותמעט לבסוף, אבל
 הנשיא שהשגתו שכלית לא יצטרך לזה אבל כל
 שיוסיף להתמיד גודל האהבה בלבו ולכן יצא
 בדרך אשר בא בו. זה היה עון מעשה העגל
 שהיה האהל בתוכם עד שמאסו בו ואמרו (שמות
 לב) עשה לנו אלהים, ומשה רבינו ע"ה הרגיש
 בזה ונטה לו את האהל מחרץ למחנה הרחק
 מן המחנה. ולכן צוה זה התנא והוי מתאבק
 בעפר רגליהם, ובזה תקן ענין המלמד: